

[Holger K. Nielsen]

nogenlunde positive meldinger kom fra De Radikale, Kristeligt Folkeparti og SF. Anstødsstenen var rentefradragsretten, men det er jo topmålet af hykleri, når parcelhuspolitikere fra forskellige partier på den ene side vil have lavere skatteprocenter og på den anden side ikke vil erkende, at lavere skatteprocenter også vil få konsekvenser for værdien af rentefradraget.

Vi mener faktisk, at der i betænkningen er en række spændende ideer, som det er værd at diskutere, og vi ønsker, at der kommer gang i forhandlingerne om en skattereform. Vi lægger derfor allerede nu op til en forespørgselsdebat, som forhåbentlig kan blive starten på reelle skatteforhandlinger.

Som bekendt er begrebet moral i stigende grad blevet et tema i den politiske diskussion. Jeg synes nok, at det af og til er en lidt svær diskussion. Jeg har det lidt med moral, som jeg har det med sex: Det er ikke noget, man snakker så meget om, det er noget, man praktiserer. Og jeg kunne måske ønske mig, at man i stedet for at snakke så meget om moral praktiserede moral i det politiske liv og ikke mindst i forbindelse med EF-diskussionen. Jeg mener faktisk, at der ligger et moralsk problem i, at en regering, som op til 2. juni var 120 pct. for Unionen, nu skal repræsentere det nej, som blev resultatet af folkeafstemningen. Den nuværende regering har ikke noget virkelig folkeligt mandat i disse forhandlinger, og den burde efter folkeafstemningen have udskrevet valg.

SF var det eneste parti, som over for vælgerne fremlagde et udspil til nyforhandling før folkeafstemningen. Det udspil føler vi os moralsk forpligtet i forhold til. Vi føler os moralsk forpligtet i forhold til folkeafstemningsresultatet, som kun kan tolkes derhen, at danskerne ikke ønsker EF-unionen, men at de godt vil forblive i EF. Vi skal derfor advare imod alle ideer om en ny folkeafstemning, hvor grundlaget er en union med en smule glasur og sukker på. Hvis EF-forhandlingerne med de andre lande ender med kosmetiske ændringer af den traktat, som blev forkastet 2. juni, så vil resultatet med garanti blive et nyt nej.

Danskerne ønsker ikke nogen EF-union, og det er vi nødt til at klargøre for os selv og for vore EF-partnere.

Vi venter alle på den hvidbog, som skulle komme på mandag, og som skal danne grund-

lag for forhandlinger her i Folketinget. SF har hele tiden sagt, at vi ønsker at blive inddraget i forhandlingerne, men vi har også sagt, at vi ikke vil anbefale et forhandlingsresultat over for vælgerne, medmindre det er tindrende klart, at Danmark står uden for unionsprojektet. Vi lagde før 2. juni vægt på, at et nej må få som konsekvens, at der udvikles et Europa i flere rum, og det er helt klart det, vi går efter.

Det burde være sagt mere klart, at Maastrichttraktaten med det danske nej er død. Det var en lidt absurd diskussion, vi oplevede her i sommer, hvor man sagde, at hvis franskmændene stemte nej, ville den være død, hvorimod det danske nej tilsyneladende ikke betød så meget. Men det er ikke desto mindre sådan, at det danske nej har den konsekvens. Vi kan selvfølgelig ikke forhindre de andre lande i at fortsætte deres ratifikation, men vi kan i SF på den anden side ikke forestille os nogen tilfredsstillende dansk løsning, uden at der skal indkaldes til en ny regeringskonference, og uden at der skal en ny ratifikation til.

Det er blevet sagt, at Danmark ved en fortsat modstand imod Unionen kan smides ud af EF. Senest blev det sagt af kommissær Martin Bangemann her i weekenden. Det er naturligvis noget sludder. Det vil give helt uoverskuelige konsekvenser for den europæiske udvikling, hvis der indledes en straffeaktion mod Danmark, for hvad har vi gjort? Har vi forbrudt os mod EF-lovene? Nej, vi har tværtimod været duksedrenge i EF, hvad angår det at gennemføre EF-direktiverne. Har vi gjort andre ting, som kan retfærdiggøre en straffeaktion? Overhovedet ikke. Vores brøde består i, at vi har brugt vor demokratiske ret til at sige nej til Maastrichttraktaten.

Men ærlig talt, befinder vi os ikke i et demokratisk Vesteuropa? Vel ikke i det tidligere Østeuropa? Når man hører Bangemann, så kommer man unægtelig til at tænke på den tone, der blev brugt af de kommunistiske paver i Moskva, hvor der var uorden og problemer med vasalstaterne. Bangemann er en papirtiger, og jeg er tilfreds med, at statsministeren så utvetydigt tog afstand fra ham. Så meget desto mere mærkværdigt var det altså, at udenrigsministeren i vurderingen af Bangemanns udtalelser var i stik modstrid med statsministeren. Ærlig talt, kan vi være tjent med, at de to øverste i regeringen i de her vigtige sager udsender